

Сине се, стеле се мекичекъ снѣгъ,
лека-полека полята покри.
Тихо е вредомъ, а татъкъ далекъ
дрѣмятъ, нѣмѣятъ заспали гори. . .

Тежко и горко за пжтника клетъ,
сѣни и глухи полята мълчатъ,
пжтя затрупанъ, застланъ е навредъ —
нѣкъжде само дѣрвета стѣрчатъ. . .

II

Снѣжната буря престана,
всжде свѣтлѣе небето,
гледа шеметно Балкана,
гледа въ почуда полето. . .

Новитъ бѣли премѣни
какъ ги омайно покриватъ,
грѣйнали лжчи засмѣни
какъ ги съ елмази ушиватъ. . .

III

Щура се лудо пакъ вихѣръ несвѣсенъ...
Пусто и глухо е вредъ,
месець самотенъ вѣвъ свода небесенъ
рѣе се тжженъ и бледъ.

Бялскатъ снѣжинки и сякашъ съ елмази
Господъ земята покрилъ. . .
Щура се вихѣръ и грижно ги пази,
бѣсно и страшно завилъ. . .

Трайко Симеоновъ